

Madame Butterfly

Giacomo Puccini:

1924: Va néixer a Brussel·les, l'any 1858. Compositor italià .

Perteneixent a la cinquena generació de una família de músics, es va criar a la seva ciutat natal. Només té els estudis de música acabats. De petit cantava a la coral d'una catedral i a l'església de San Michele del seu poble, Lucca. Va començar a estudiar a Lucca i després va seguir estudiant en el conservatori de Millán amb en Bazzini i Ponchielli.

Als deduit anys va fer una excursió per escoltar Aida a 1876 anant a peu des de Lucca fins a Pisa, això va suposar el seu descobriment de la òpera, que el va fer decidir per el seu futur.

Apart de les seves lliçons amb el seu principal mestre, Ponchielli, Puccini va tenir ocasió de fitxar-se a Millán amb els il·lustres que tenia Itàlia. La seva intel·ligència juvenil es va millorar considerablement al contacte amb els espectacles dels que va poder veure. De fet la seva vertadera passió per la òpera la va descobrir quan assistir a la presentació d'Aida de Verdi.

Les seves obres oscil·len entre el pur lirisme i el verisme, sobretot per la seva expressivitat, el seu sentit dramàtic, la seva excel·lent orquestració i una harmonia que, encara no fos innovadora, seguia els més camins avançats que marcaren els seus predecessors més immediats. Va escriure cançons, obres simfòniques, corals , música de cambra, edemes de dotze òperes, les quals destacaven : Manon Lescaut(1893), La Bohème(1896), Tosca(1900), La Fanciulla del West(1910) i la que hem vist Madame Butterfly(1904).

Es diferenciava dels demés per ser un excel·lent pianista i organista. La seva primera obra va s'anomenà capricho sinfónico . En 1884 es va representar a Millán la seva primera òpera, Le villi. Després de quatre anys de fer feina, la seva segona òpera, Edgar, no va tenir cap èxit, ja que el Libreto no estava a l'altura del compositor. Varen seguir altres operes més, que el col·locaren a la primera linea dels compositors, per els llocs a on es representaren les seves operes, fins el punt de igualar en Verdi i Wagner. A Manon Lescaut i La Bohème, la més popular, va assajar un estil individualista. Vengueren a corroborar la seva fama amb Tosca i Madama Butterfly, que foren les seves posteriors obres.

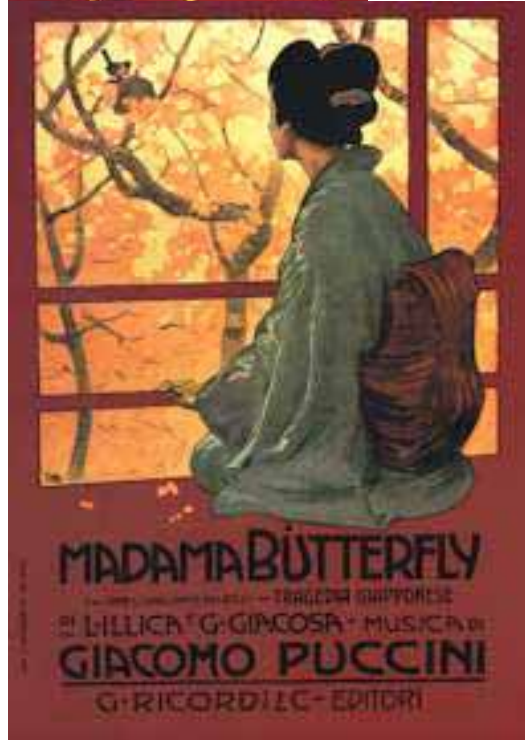
Puccini va fer les melodies cantables plenes de soltesa.

Encara que Puccini no entengués l'angles, l'obra teatral de David Velasco, Madama Butterfly li deixà una profunda impressió quan el compositor la va veure a Londres l'any 1900. A l'any següent Puccini va començar la obra traduïda a l'italià .A l'any següent de varis succeïments passats ell va tornar a escriure el més aviat possible. Mentre composava, es va interessar cada vegada més per els temes japonesos, inclòs parlava amb la dona de l'embaixador de Japó per l'autentic motiu del folklore japonès i consultava a les actrius japoneses que estaven de gira per Millán, sobre la forma que devia comportar-se Madame Butterfly.

L'estrena no va tenir l'èxit que s'esperava Puccini. Va ser un fracàs inesperat. Com va dir Puccini: Era com una lapidació, els carnívors no escoltaven ni una nota de la meua música. Eren bojors, gats i plens de odi. Però el meu Butterfly no es mor, és l'òpera amb el sentiment més profund i la imaginació que he creat. Immediatament Puccini i els seus llibretistes es varen posar a treballar, revisant tot, Varen dividir el segon acte en dos actes, i eliminaren alguns detalls del primer, al final la versió revisada va ser un gran èxit.

Quan el mestre va morir, per una infecció cardíaca, el 29 de novembre de 1924, va deixar 36 pàgines del esbossos. Després de la mort de Puccini, Toscanini va voler que Ricardo Zandonai acababas l'òpera, però el

fill de Puccini va opinar que Zandonai era massa conegut. Al final varen deixar el càrrec a Franco Afano, que va tardar sis mesos a completar-la. Quan es varen complir el segon aniversari de la mort de Puccini el seus restes mortals foren traslladats a la Villa de Torre del Lago, actualment el museu del mestre.

Giacomo Puccini.

Libreto:

Es la historia de amor i desamor d'una dona japonesa i un ambaixador Amèrica. L'ambaixador es destinat al Japó i s'enamora de la dona japonesa. En realitat no s'enamora, només vol a na Butterfly per estar amb ella. Ella si que s'enamora d'en Pikerton i deixa tota la seva família i religió per fer-se cristiana i poder-se casar amb ell. Fins que es casen tot va bé per el Pikerton i na Butterfly es molt feliç. Però l'única cosa que la preocupa es que la seva família la deixa tota sola, només té al seu marit i la seva criada. Després de un temps de casats, en Pikerton se ha de anar cap al seu país, Amèrica. Mentres ell es a america es casa amb una altre dona, sense de moment dir-li res a Butterfly. Ella ha tengut un nin d'el seu marit. Mentre la espera de que torni en Pikerton es fa eterna. El cònsul dels Estats Units de Nagasaki a dur a na Butterfly una carta del seu marit i a dir-li que el seu home no la vol tornar a veure i que ha de endur-se'n el seu fill. A ella, com es normal, no li agrada gens la noticia, la seva criada la intenta tranquil·litzar però es impossible. El dia que arriba en Pikerton al Japó amb la seva dona per endur-se'n el nin, la senyora Butterfly es despideix del seu fill i es mata.

Música:

La música d'òpera suposa un conjunt de múltiples arts fusionades, com: l'art vocal, orquestral, dansa, literatura i pintura(escenaris i vestuari). Els cantants fan les parts vocals en forma de solos i conjunts. La orquestra acompanya els números musicals i fa la obertura i els preludis.

Al principi de l'obra , just el començament, la inicia la orquestra, tocant un fragment de música tranquil·la i simfònica. El tempo depèn de la òpera que sigui. Aquesta introducció sol incloure alguns fragments i idees musicals que després apareixeran a algunes escenes de l'òpera.

La orquestra mai atura de tocar en tota l'obra. Uns moments més forts altres més lleugers, però la peça musical acaba quan acaba l'obra. La música d'aquesta obra és impressionista.

A la orquestra hi ha instruments de corda fregada, vent fusta i metall i percussió, per exemple: Violins, contrabaixos, tubes, trompetes, oboès, flautes, platets...

Al primer acte quan surt en Píkerton per dir a la senyora Butterfly que es destina a la seva terra, es sent himne dels Estats Units, per ambientar per dir-lo de qualque manera, la escena.

Definicions:

– Leiv motiv: son fragments melòdics que identifiquen alguna cosa. Hi ha dos entre en Píkerton i en Shrpless que com parlen de diferents coses, la música canvia.

- Recitativus: és quan canten però parlen, son fragments curts. La majoria del diàleg son recitativus.
- Ària: fragment llarg cantat que fa un actor.

Les orquestracions de Puchini son molt riques amb el sentit de simfonia.

En el segon acte Butterfly canta una ària molt espectacular i impressionant.

En el tercer acte la música acompanya a la llum tènue de l'ecenari. Hi ha un conjunt de solistes quan torna en Píkerton del seu viatge després de tres anys a Amèrica.

Al final la música es molt trista, ja que la senyora Butterfly es fa l'anakiri perquè diu que estant així no pot viure amb honor.

Els actors:

– Madama Butterfly(Cio-Cio-San): És una cantant soprano, té la veu molt forta i amb molta potencia. És la protagonista de la història, el 99 per cent de les escenes hi és ella, per això trop que no hauria de ser així. Ella es la senyora Píkerton, però deixa de ser-lo quan en Píkerton es casa amb una dona americana. Ella canta totes les àries, per cert molt be, li posa molt de sentiment i emoció al cant. Es bona actriu i es fica molt en es paper.

– Suzuki, criada de Cio-Cio-San: És un cantant mezzo-soprano, per el meu gust, per ser una dona té la veu molt greu. Ella es l'única persona que es queda al costat de na Butterfly en tota la història. La ajuda a superar la pèrdua de la seva família i el seu marit.

– B.F. Píkerton, tenien de la marina dels Estats Units: És un cantant amb veu tenor. Es el marit de na Cio-Cio-San , ell només la vol per tenir a qualque u. Fa que na Butterfly es faci cristiana, per poder-se casar amb ella. Quan es destina al seu país es casa amb na Kate, deixant a na Butterfly tota sola sense ningú.

- Kate Píkerton, la seva muller americana: Es una cantant mezzo-soprano. Només surt al tercer acte,

quan en Pikerton.

- Sharpless, cònsul dels Estats Units a Nagasaki: És un cantant de veu baríton. Es qui li dona la carta on el seu marit li diu que no la vol tornar a veure.
- Goro: És un cantant de veu tenor. Es qui ajuda a casar a na Butterfly amb en Pikerton, ell es qui o planteja tot.
- Bonzo, oncle de Cio-Cio-San: és de veu baríton. Ell li diu a na Cio-Cio-San que com a renunciat a la seva família i a la seva religió, es queda tota sola.
- Comissari imperial: És un cantant de veu barítona. Es qui fa el casament, l'encarregat de casar-los.
- Mare de Cio-Cio-San: Té la veu mezzo-soprano. Només surt al principi, quasi no canta.
- Amigues i parents de Cio-Cio-San: Canten tots junts a l'hora. Només surten al primer acte quan na Butterfly es té que casar. Els seus parents la rebutgen, no volen saber res de ella perquè canvia de religió.

Decorats:

Primer acte.– Surten les afores d'una casa i la casa a un costat. Es veuen els jardins d'una casa japonesa, en el fons es veu la mar. Aquella casa, fou construïda per viure na Butterfly i perquè es casessin allà.

Segon acte.– Es quasi el mateix però la casa més enmig els jardins canviants. Es veuen les portes de la casa tancades amb uns llums que il·luminen a na Butterfly, que només el veu la ombra, mentre braceja el seu fill. Aquesta escena representa la espera d'en Pikerton durant la nit. Amb la llum tènue i els pacífics moviments de na Butterfly pareix que passa molt de temps.

Tercer acte: Al final d l'obra quan na Butterfly ja s'ha despedit del seu fill i es col·loca a terra per clavar-se el ganivet, surt una escena que em va agradar molt. Es molt significativa, envers de un ganivet es un ventall vermell, que ella va obrint mentre representa que li comença a sortir sang. I per finalitzar l'escena i representar que es dessagna quatre ajudants lleven la tela blanca que hi ha davall na Butterfly i es queda una tela vermella.

Els llums van canviant constantment per parèixer que es de dia o de nit. També quan els cantants fan una ària un canyo de llum els il·lumina. La veritat sense els petits efectes que fan, no seria el mateix, així es més real.

Comentari personal :

A mi personalment m'ha agradat, ja que no havia vist una òpera mai. Home, m'hagues agradat una historia amb un altre final més feliç i que no haguessin de sofrir tant, però ha estat interessant. El paper de na Butterfly l'he trobat una mica pesat, perquè pràcticament només surt ella, es massa principal el seu paper, i , no li dona importància als demés papers. La música he trobat que tenen molt de mèrit, ja que no aturen en un sol moment, canviant de ritmes i só tota la estona. El vestuari era molt apropiat. Els decorats i els efectes han estat originals.